

НЕ СЕ ДИГАЙ

Нѣмаше въ нашето село по-добри приятели отъ Иванъ Крачола и Петка Драгойчинъ. Тѣ бѣха съседи и еднакво заможни. Тѣй се бѣше случило, че и нивитѣ имъ бѣха наблизю. Стане ли единътъ порано, ще повика презъ плета другия, ще впрегнатъ колата и наедно ще отидатъ на оранъ. Наедно и ще се върнатъ. Всички имъ завиждаха на приятелството и не еднажъ се бѣха помжчили да го развалятъ. Но не имъ се удаде.

Годинитѣ минаваха една следъ друга, и тѣхната дружба ставаше все по-тѣсна и по-тѣсна. Допитваха се по всичко единъ до другъ — и за най-едрата, и за най-дребната работа.

— Иване, — ще рече Петко — моето, малкото, се поразболѣло нѣщо. Какво ще кажешъ: да го заведе ли въ града при лѣкаря?

— Заведи го, заведи. Нищо да не му е, пакъ нека го прегледа. Дето ще ти тежи на сърдцето — заведи го. Впрегни моитѣ кончета. Твоитѣ вчера се измориха. Малко ли жито мѣкнаха до воденицата?

Или:

— Петко, — ще се обърне Иванъ — не е ли време да почнемъ жътвата?

— Не, нека почакаме още день-два. Азъ вчера бѣхъ по нивята. Зърното още не се е изпекло.

— Както кажешъ.

Тѣхната дружба толкова много ги задоволяваше, че тѣ почти не се бъркаха въ селскитѣ работи. И, ако нѣкой ги укорѣше за това, тѣ казваха:

— Има по-умни отъ насъ. Нека тѣ да оправятъ общитѣ работи, пъкъ ние ще гледаме нашитѣ.

Но селянитѣ вече не мислѣха тѣй и единъ день имъ заявиха, че единиятъ отъ тѣхъ трѣбва да стане кметъ. Хората се борятъ за голѣмство, пъкъ тѣ бѣгатъ отъ него. Така не може. Следъ дълги придумвания